

דעם רבינ'ס אעשיות

ספורי מעשיות
משנים קדמוניות מרבנו
הקדוש רבי נחמן מברסלב
זיע"א
המעשה עם הבחינות

מעשה י"ב
מבעל תפילה (10)
גליון 81

שבת שלום קוראים יקרים

ועתה הלכו כל אנשי המלך יחד, ומצאו את המדינה ששם מלך. התינוק הקדוש שאבד, כי מצאו אותו יושב בתוך ים של חלב. "וישב שם באותו הים של חלב, והיה נזון מן החלב". ולקחו אותו למלך עליהם. אנ"ש היו מפרשים, שחלב מרמז על התחזקות. למה חלב מרמז על התחזקות? אפשר להבין זאת על פי מה שרבונו מלמד (בליקו"מ בתורה "כי מרחמים ינהגם") - שמנהיג צריך להיות רחמן! אנו רואים שהמנהיגות מתפרשת אצל רבים כדבר של פח ודין, אך רבנו הק' נותן לנו מבט חדש לגמרי על מנהיגות. "מי שהוא רחמן, הוא יכול להיות מנהיג" (לקו"מ ד' תנינא). מנהיג זה לא מי שידע לשלט, אלא בדיוק ההפך: מנהיג זה מי שידע לרחם.

אך גם מי שהוא רחמן צריך "דעת" איך לנהג עם הרחמנות, כי אם ירחם על תינוק קטן, ויתן לו מאכל של אדם גדול אפשר ח"ו להמית אותו. "כי קטן פנה צריכין לזוננו רק על ידי חלב דוקא על-פני צריף לידע איך להתנהג עם הרחמנות, שלקטן פנה צריכין לרחם לתן לו חלב דיקא, ולגדול - מאכל הצריף לו" (שם).

להיות מנהיג זה לא רק להנהיג אחרים, אלא מנהיגות זה גם ואולי בעיקר, לדעת להנהיג את עצמו. רק מי שידע לרחם על עצמו באמת הוא יכול להיות מנהיג של עצמו, להנהיג את מחו ולבו וכל עניניו לעשות רצון אביו שבשמים. אך גם בשביל לרחם על עצמו צריך "דעת", כי "צריף לידע איך להתנהג עם הרחמנות" (שם). כי לפעמים האדם נמצא בקטנות, ואז הוא כמו תינוק קטן, שגזון רק מחלב, מזון של התחזקות! בזמן שאדם נמצא בקטנות, אם יתן לעצמו מזון של גדלות, דהינו התעוררות לדברים שהם גדולים וגבוהים מהמקום הקטן

שבו הוא נמצא, אפשר ח"ו להמית את הרצון הטוב והקדוש בתוכו. לכן המזון העקרי והבסיסי בזמן של קטנות, שזה בלבול, חלישות הדעת, שברון לב וכו' - זה רק התחזקות.

ומה זה התחזקות? התחזקות זה עידוד! לחזק את הטוב שפךר קיים בתוכנו; לקחת את החלקים הטובים שבי, ולחזק אותם ולגדל אותם; להגיד לעצמי כמה אני טוב; כמה נקודות טובות של קדשית ישראל יש בי; כמה ה' יתברך מתפאר אתי - זה רחמים אמתיים. זה האכל שמגדל ומחזק את הרצון הקדוש, ונותן את הפח לצאת מהקטנות לגדלות. וכמה שיותר האדם מוכן לראות את הקטנות שלו, ויודע לחזק ולעודד את עצמו על כל דבר קטן, כך הוא נהיה יותר מנהיג. כמו שאנו רואים אצל דוד המלך שאומר לה' יתברך "ה' לא-גבה לבי ולא-רמו עיני ולא-הלכתי בגדלות ובגפלאות ממני" (תהילים קלא). דוד המלך לא דרש מעצמו דברים שהם גדולים מהשגתו. איך הוא זכה לזה? "אם-לא שויתי ודוממתי נפשי כגמל עלי אמו כגמל עלי נפשי" (שם). על ידי שחזק וגדל את נפשו כמו שמגדלים תינוק קטן.

לכן מי שרוצה לגדל את נפשו, לזכות להיות איש כשר באמת הוא צריך "ים של חלב", שזה ים של התחזקות - להחזיק את עצמו, להחיות ולעודד את עצמו בכל המשברים והגלים שעוברים עליו, לדבר אל עצמו דבורים של התחזקות. כמו שמוהרנ"ת ז"ל כותב לבנו במכתבים "גוואלד, שרעק דיך ניט מיין ליב קינד, שרעק דיך ניט, גאט איז מיט דיר באמת...". געוואלד אל תפחד ילדי אהובי, אל תפחד, ה' אתך באמת... (על"ת, מוצ"ש שמות תקצ"ו).

שבת שלום ומברך!

לרפואת הילד ראובן שלמה בן גיטל ברמ"ח איבריו ושס"ה גידיו

שספרה רבנו נחמן מברסלב זיע"א

ובקשה הבת-מלכה (שהיא מלכה במדינה זו) את הבעל-תפלה, שילך במדינתה, ויטהר אותה מהזהמא הגדולה שלה, כי מאחר שאצלים היה עקר התכלית ענין היפת-תאר, כנ"ל, בודאי היו מזהמים מאד מאד בתאוה זו,

על כן בקשה מהבעל-תפלה, שילך ויטהר אותם קצת לעת-עתה, שלא יתגשמו לעת-עתה, בזהמא הזאת כל-כף, כי מלבד התגברות התאוה, היה אצלים כמו אמונה, שזהו התכלית,

(כי כל הכתות הנ"ל, שבחרו להם כל אחת ואחת איזה מדה רעה לתכלית, כנ"ל, היה אצל כל אחת ואחת כמו אמונה גמורה אותה המדה רעה)

ועל כן בודאי היו משקעים מאד בזה, על כן בקשה ממנו, שילך ויטהר אותם קצת לעת עתה.

אחר-כך הלכו כלם לבקש השאר, דהינו המלך וכו'. והלכו ובאו למדינה אחת, ושאלו גם-כן: מי המלך שלכם? השיבו, שהמלך שלהם הוא בן שנה, כי הם מן הכת שבחרו להם שמי שיש לו שפע מזונות, ואינו נזון ממזון של שאר בני-אדם הוא ראוי להיות מלך, וקבלו לפי שעה עשיר אחד למלך.

אחר-כך מצאו אדם שהיה יושב בים של חלב והוטב בעיניהם מאד, כי זה האדם הוא נזון כל ימיו מחלב, ואינו נזון ממזונות של שאר העולם, על כן קבלו אותו למלך. ועל כן נקרא בן שנה מחמת שנזון מחלב כמו בן שנה.

והלכו יותר ובאו למדינה אחת, ושאלו את השומרים: מי המלך שלכם? השיבו, שהמלך שלהם הוא יפת-תאר, מחמת שהיא מביאה אל התכלית, כי התכלית הוא ישוב העולם, כמבאר לעיל.

ובתחלה היתה אצלים איזה יפת-תאר למלכה, אחר-כך מצאו יפת-תאר מפלגת ביפיה מאד מאד, וקבלו אותה למלך.

והבינו (הינו אלו החברים הנ"ל הבינו) שהיא בודאי הבת-מלכה הנ"ל, ובקשו גם-כן להתראות עמה. והלכו וקבלו רשות, ונכנסו אל המלכה, והפירו כי היא הבת-מלכה. וגדל השמחה שהיה שם, בודאי אין לשער.

ושאלו אותה איך באת לכאן וספרה להם, שמעת שבא הרוח סערה וחסף את התינוק היקר (מן העריסה), הנ"ל, אז יצאה בשעת הבקלה אחר התינוק ולא מצאה אותו. ודחק אותה החלב, ומה נעשה ים של חלב.

ואחר-כך מצאו אותה בני מדינה זו, וקבלו אותה למלך עליהם. והיה שם שמחה גדולה; גם בכו מאד על התינוק היקר הנזכר-לעיל, שנאבד מהם ועל אביה ואמה שאינה יודעת מהם.

והנה נמצא, שבא בעלה של המלכה הזאת, (הינו הבת-מלכה שנעשית כאן מלכה) כי הגבור הוא בעלה כנ"ל, ועתה יש להמדינה מלך.

וְהִבִּינוּ, שְׁזֶה הוּא הַתִּינוּק הַנ"ל, וּבִקְשׁוּ לְהִתְרָאוֹת פְּנִים עִמוֹ. וְהִלְכוּ וְשָׂאוּ, וּקְבְּלוּ רְשׁוֹת. וְנִכְנְסוּ אֶצְלוֹ, וְהִכִּירוּ זֶה אֶת זֶה, כִּי גַם הוּא (הֵינּוּ הַתִּינוּק שְׁנַעֲשֶׂה מִלֶּךָ) הִכִּיר אוֹתָם, אֶרְעֵל־פִּי שֶׁהָיָה תִּינוּק קָטָן כְּשֶׁנֶּעְלָם מֵאֲתָם, אֶרְעֵל־פִּי־כֹן, מֵאַחַר שֶׁהָיָה חָכָם גָּמוּר מֵעַת הַנִּלְדוֹ, כִּי נוֹלַד עִם חֻכְמָה גְמוּרָה, כַּנ"ל, עַל כֵּן הִכִּיר אוֹתָם,

וְהֵם הִכִּירוּ אוֹתוֹ בְּיָדָי, וּבְיָדָי הָיָה שֵׁם שְׁמֻחָה נוֹרָאָה מְאֹד, וְגַם בָּכוּ עַד־יָן עַל שְׂאִינָם יוֹדְעִים מִהַמֶּלֶךְ וְהַמְּלָכָה, וְשָׂאוּ אוֹתוֹ: אֵיךְ בָּאתָ לְכָאן?

וְסִפֵּר לָהֶם, שְׁבַעַת שְׁחַטְף אוֹתוֹ הָרוּחַ סְעָרָה נִשְׂאוֹ לְמָקוֹם שְׁנִשְׂאוֹ, וְהָיָה שֵׁם בְּאוֹתוֹ הַמָּקוֹם, וְהָיָה מְחִיָּה עֲצָמוֹ בְּמָה שְׂאֵפֶשֶׁר בְּמָה שְׂמֻצָּא שָׁם, עַד שֶׁבָּא אֶל יָם שֶׁל חֻלָּב,

וְהִבִּין שְׁזֶה הֵיךְ נַעֲשֶׂה בְּיָדָי מְחֻלָּב שֶׁל אִמּוֹ, כִּי בְּיָדָי דָּחַק אוֹתָהּ הַחֻלָּב, וּמִזֶּה נַעֲשֶׂה זֶה הֵיךְ. וַיֵּשֶׁב שֵׁם בְּאוֹתוֹ הֵיךְ שֶׁל חֻלָּב, וְהָיָה נִזְיוֹן מִן הַחֻלָּב, עַד שֶׁבָּאוּ בְּנֵי הַמְּדִינָה זֹו וּקְבְּלוּ אוֹתוֹ לְמֶלֶךְ.

אַחֲרֵי־כֵן הִלְכוּ יוֹתֵר, וּבָאוּ לְמְדִינָה אַחַת, וְשָׂאוּ: מִי הַמֶּלֶךְ שְׁלָכְכֶם? הַשִּׁיבּוֹ, שֶׁהֵם בָּחֲרוּ לָהֶם, שְׂרָצִיחָה הוּא הַתְּכָלִית, וּקְבְּלוּ עֲלֵיהֶם לְמֶלֶךְ רוֹצֵחַ אֶחָד.

אַחֲרֵי־כֵן מְצָאוּ אִשָּׁה אַחַת, שֶׁהָיְתָה יוֹשֶׁבֶת בְּתוֹךְ יָם שֶׁל דָּם, וּקְבְּלוּ אוֹתָהּ לְמֶלֶךְ מַחֲמַת שָׂרָאוּ שֶׁהִיא בְּיָדָי רוֹצֵחַ גְּדוֹל מְאֹד מְאֹד, מֵאַחַר שִׁיוֹשֶׁבֶת בְּתוֹךְ יָם שֶׁל דָּם. וּבִקְשׁוּ גַם־כֵּן לְהִתְרָאוֹת פְּנִים עִמָּה, וְהִלְכוּ וּקְבְּלוּ רְשׁוֹת, וְנִכְנְסוּ אֵלֶיהָ וְהִיא הָיְתָה הַמְּלָכָה הַנ"ל, שֶׁהָיְתָה בּוֹכָה תָמִיד, וּמֵהַדְּמָעוֹת שֶׁלָּהּ נַעֲשֶׂה הֵיךְ שֶׁל דָּם, כַּנ"ל.

וְהִכִּירוּ זֶה אֶת זֶה, וְהָיָה שְׁמֻחָה גְּדוֹלָה מְאֹד בְּיָדָי. וְעַד־יָן הָיוּ בּוֹכִים, עַל שְׂאִינָם יוֹדְעִים מִן הַמֶּלֶךְ עַד־יָן. וְהִלְכוּ יוֹתֵר, וּבָאוּ לְמְדִינָה אַחַת, וְשָׂאוּ: מִי הַמֶּלֶךְ שְׁלָכְכֶם? הַשִּׁיבּוֹ, שֶׁהֵם בָּחֲרוּ לָהֶם לְמֶלֶךְ אִישׁ מְכַבֵּד אֶחָד, כִּי אֶצְלָם עָקֵר הַתְּכָלִית הוּא כְּבוֹד.

אַחֲרֵי־כֵן מְצָאוּ שֶׁהָיָה יוֹשֵׁב בְּשָׂדֵה זָקֵן אֶחָד וְכֹתֵר עַל רֹאשׁוֹ, וְהוּטֵב בְּעֵינֵיהֶם, כִּי הוּא מְכַבֵּד גְּדוֹל, מֵאַחַר שֶׁהוּא יוֹשֵׁב בְּשָׂדֵה מְכַתֵּר בְּכֹתֵר, וּקְבְּלוּ אוֹתוֹ לְמֶלֶךְ.

וְהִבִּינוּ כִּי בְּיָדָי זֶה הוּא הַמֶּלֶךְ, (הֵינּוּ הַמֶּלֶךְ שֶׁלָּהֶם הַנ"ל) וּבִקְשׁוּ גַם־כֵּן אִם אֶפְשָׁר לְהִתְרָאוֹת עִמוֹ, וְהִלְכוּ, וּקְבְּלוּ רְשׁוֹת (קִבְּלַת רְשׁוֹת הוּא מֵה שְׂקוּרִין מְעַלְדִּיּוּן) וְנִכְנְסוּ אֶצְלוֹ. וְהִכִּירוּ, כִּי הוּא הוּא הַמֶּלֶךְ בְּעֲצָמוֹ; וְגִדְּל הַשְׁמֻחָה שֶׁהָיָה שֵׁם בְּיָדָי, אִי־אֶפְשָׁר לְשַׁעַר בְּמֹחַ.

וְאֵלוֹ הָאֱלֹקוֹת הַשּׁוֹטִים הַנ"ל, (הֵינּוּ הַעֲשִׂירִים, גְּדוּלֵי הַמְּדִינָה שֶׁל עֲשִׂירוֹת, שֶׁהָיוּ בְּמְדִינַתְּם אֱלֹקוֹת), הִלְכוּ עִמָּהֶם, וְלֹא יָדְעוּ כָּלֵל מַחֲשִׁיבֹתָם מֵהוּ הַשְׁמֻחָת הַלָּלוּ.

וְהִנֵּה עֲתָה חֲזָרוּ וְנִתְקַבְּצוּ כָּל הַקְּבוּצָה הַקְּדוּשׁ יַחַד, וְשִׁלְּחוּ אֶת הַבַּעַל־תְּפִלָּה אֶל הַמְּדִינּוֹת הַנ"ל (הֵינּוּ הַמְּדִינּוֹת שֶׁל הַכְּתוּבֹת הַנ"ל, שֶׁבָּחֲרוּ לָהֶם מִדּוֹת רְעוֹת הַנ"ל לְתַכְלִית) לְתַקֵּן אוֹתָם וּלְטַהֵר אוֹתָם לְהַשִּׁיבָם מִשְׁטוֹתָם, כָּל מְדִינָה וּמְדִינָה מִשְׁטוֹת וְטָעוֹת שֶׁלָּהּ, כִּי כָּלֵם תָּעוּ וְנִבְּכוּ כַּנ"ל,

וְעֲתָה הָיָה בְּיָדָי כַּח בְּיַד הַבַּעַל־תְּפִלָּה לִילֵךְ אֵלֵיהֶם וּלְהַשִּׁיבָם, כִּי קִבְּל כַּח וּרְשׁוֹת מִן הַמְּלָכִים שֶׁל כָּל הַמְּדִינּוֹת הַנ"ל, כִּי כָּאֵן הָיוּ כָּל הַמְּלָכִים שֶׁלָּהֶם, כַּנ"ל (כִּי הַקְּבוּצָה הַקְּדוּשׁ הַזֶּה שֶׁל הַמֶּלֶךְ שֶׁחֲזָרוּ עִמָּה וְנִתְקַבְּצוּ, כָּלֵם הָיוּ מְלָכִים עַל כָּל הַמְּדִינּוֹת שֶׁל הַכְּתוּבֹת הַנ"ל, כַּנ"ל). וְהִלֵּךְ הַבַּעַל־תְּפִלָּה בְּכַחֵם לְטַהֵרָם וּלְהַחֲזִירָם בְּתִשׁוּבָה.

שם _____
 טלפון _____
 עיר _____

דעם רבינ'ס מעשיות

מבחן בספורי מעשיות מעשה י"ב (10) - מבעל תפילה

- ט. לאיזה מדינה הגיעו אח"כ ומי היה מלכם?
 לכת שהמלך אינו נזון ממזונות בני אדם, והתינוק היה מלכם
 לכת של רציחה, והמלכה היתה מלכם
 לכת של ישוב העולם, והבת מלכה היתה מלכם
- י. למה לקחו המדינה את המלכה למלך?
 כי היתה יושבת ביים של דם
 כי היתה יפת תאר
 כי היתה יושבת ביים של חלב
- יא. ממה נעשה היים של דם?
 מיין שנשפך שם תמיד
 מהבית מטבחים שהיה שם
 מהדמעות שלה, כי היתה בוכה תמיד
- יב. לאיזה מדינה הגיעו אח"כ ומי היה מלכם?
 לכת שהמלך אינו נזון ממזונות בני אדם, והתינוק היה מלכם
 לכת של ישוב העולם, והבת מלכה היתה מלכם
 לכת של כבוד, והמלך היה מלכם
- יג. היכן מצאו את המלך יושב כשקבלו אותו למלך?
 בחצרו והרבה מלכים יושבים סביבו
 בשדה וכתר על ראשו
 בארמונו וכל השרים סביבו
- יד. האיך מתאר לנו רבינו את השמחה שהיה כשמצאו את המלך?
 שמחות ובכיות
 שמחה שאין לה קץ
 שמחה שאי אפשר לשער במח
- טו. להיכן שלחו את הבעל תפילה, אחרי שהתקבצו הקיבוץ הקדוש?
 לטהר את המדינה של עשירות
 לטהר את המדינה של יפת תואר
 לתקן ולטהר את כל המדינות שתעו
- טז. סלאת זכות: כמה אנשי המלך נמצאו יחד?
 תשעה - הבעל-תפילה, והגבור, האמונה, והחכם, המלך, והאווה-גאמן, הבת מלכה, המלך, והמלכה.
 עשרה - הבעל-תפילה, והגבור, האמונה, והחכם, המלך, והאווה-גאמן, הבת מלכה, והתינוק, המלך, והמלכה.
 שמונה - הגבור, האמונה, הבעל-תפילה, החכם, המלך, האווה-גאמן, המלכה, המלך

- א. לאיזה מדינה הגיעו אח"כ ומי היה מלכם?
 לכת שהמלך אינו נזון ממזונות בני אדם, והתינוק היה מלכם
 לכת של ישוב העולם, והבת מלכה היה מלכם
 לכת של רציחה, והמלכה היה מלכם
- ב. למה לקחו המדינה את הבת מלכה למלך?
 כי היא היתה הבת של המלך
 כי היתה יפת תאר
 כי היתה יושבת ביים של חלב
- ג. על מה בנו אנשי המלך והמלכה?
 על התינוק היקר
 על אביה ואמה של המלכה
 שתי התשובות נכונות
- ד. סלאת זכות: מי אנשי המלך, מלך עשירי, וסל איפה שתי מדינות?
 הבעל תפילה, מלך עשירי, עשירות וסל המדינה שהתכלית היא רק תפילה
 האמונה עש האצרות, מלך עשירי, עשירות וסל המדינה שהמלך אינו נזון ממזונות בני אדם
 הגבור, מלך עשירי, עשירות וסל איברים, וסל המדינה של ישוב העולם
- ה. שאלת זכות: מה בקשה הבת מלכה מבעל תפילה?
 שיטהר קצת לעת עתה את המדינה שעסקים ביפת תואר
 שיטהר את המדינה שעסקים ביפת תואר
 שיטהר קצת לעת עתה את כל המדינות
- ו. לאיזה מדינה הגיעו אח"כ ומי היה מלכם?
 לכת של רציחה, והמלכה היתה מלכם
 לכת של ישוב העולם, והבת מלכה היתה מלכם
 לכת שהמלך אינו נזון ממזונות בני אדם, והתינוק היה מלכם
- ז. היכן מצאו את התינוק יושב כשקבלו אותו למלך?
 ביים של יין
 ביים של חלב
 ביים של דם
- ח. איך הכיר התינוק את שאר אנשי המלך?
 כי היה גדול כשנעלם מהם
 כי אמו ספרה לו, שהם אנשי המלך
 כי נולד עם חכמה גמורה

בהצלחה!!!

ספורי מעשיות שסיפר רבינו הקדוש הם קודש קדשים וכוונתו ז"ל הייתה כדי לעורר אותנו משנתנו הרוחנית, וללמד אותנו דעת ודרך ישרה לעבודת השם יתברך בהתעוררות הלב, כמו שאמר רבינו: ש"ספורי מעשיות שלו מסוגלים לעורר מהשינה", ולמען דעת אשר בכל תיבה ותיבה מאלו המעשיות טמונים סודות התורה טמירים ונעלמים, כנשמע מפיו הקדוש בעצמו, ואפילו איש פשוט אשר יקרא אותם יכול להוציא לעצמו מוסר והתעוררות להשם יתברך